

Iron Maiden: Primera Part. Paul Di'Anno un cantant Punk en una banda de Heavy Metal

Iron Maiden

Tal i com els coneixem avui dia, Iron Maiden són sis estrelles de Rock de gran èxit que, armats amb un ampli catàleg musical, viatgen pel planeta amb un jet que sovint pilota el seu cantant, desafiant al rival nord-americà anomenat Metallica pel títol dels més grans del Heavy Metal. Fa quatre dècades era molt, molt diferent. A principis de 1980, quan el baixista i fundador Steve Harris i els seus companys de banda arribaven als Kingsway Studios de Londres per gravar el seu àlbum de debut homònim, només tenia 23 anys. Aleshores, a la seva discografia només hi havia un EP, l'auto produït Soundhouse Tapes, amb la cançó Wrathchild a punt d'aparèixer al disc recopilatori Metal For Muthas. Els dos intents anteriors de gravar un disc no havien sortit bé, però Paul Di'Anno, el cantant d'aquella època de la banda, no ho recorda com angoixant. Ara, mirant enrere recorda aquells moments, *"De cap manera, hi havia molta emoció com per sentir pressió. Sabíem que el que teníem era únic en comparació amb totes les altres bandes i havíem passat dos anys tocant en tots els forats de merda del Regne Unit, també en alguns de decents. L'única persona que podia tenir dubtes era jo. Tot i que era un frontman macarra, molt soroll per no res, quan vaig entrar a l'estudi em vaig adonar de que no sabia què collons estava fent?"*.

Amb la finalitat de ser una gran banda, Steve Harris hauria de ser implacable. Abans de gravar el

primer àlbum, va fitxar un nou guitarrista, Dennis Stratton, i un nou bateria, Clive Burr, en substitució del menys expert Doug Sampson. Per Harris, acomiadar a Doug Sampson era necessari però difícil. Admet que, "Vaig passar algunes nits sense dormir. I durant un temps em deien *Sergent Major Harris, o l'Aiatol-là. Però vaig fer el que havia de fer*". L'àlbum, titulat simplement Iron Maiden (1980), i gravat només amb 12.000 lliures, resultaria ser un èxit comercial i de crítica.

Iron Maiden (1980)

Tot i que feia pocs mesos que s'havien incorporat a Iron Maiden el guitarrista Dennis Stratton i el bateria Clive Burr, Paul Di'Anno estava sol en la seva postura de negar-se a fer qualsevol cosa que no hi estigués d'acord, una bomba a punt de petar. Amb un altre problema afegit, com que Iron Maiden es van veure obligats a fer l'àlbum debut en un espai molt concret de temps abans de començar la gira del Metal For Muthas, Martin Birch, el productor que realment volien, estava ocupat amb Black Sabbath i el seu disc post Ozzy Osbourne, Heaven And Hell. Ningú no recorda del tot com Iron Maiden va acabar amb el productor Wil Malone, que també havia treballat amb Black Sabbath, però com a arranador. Molt empenyat, Steve Harris recordaria més

endavant, "Ens ens encardàvem del Wil Malone, assegut amb els peus sobre la taula, fumant un pur i llegint Country Life, perquè no feia res més. Intentàvem que ens donés la seva opinió i es limitava a dir, Ah!, crec que podríeu fer-ho millor, així que, al final vam passar d'ell". Total, que el primer disc, Iron Maiden (1980), pràcticament s'ho van fer tot ells, tot i ser uns debutants en aquell entorn, juntament amb l'enginyer Martin Levan. La formació de Iron Maiden del primer àlbum era, el baixista i fundador Steve Harris, el guitarra Dave Murray, considerat el segon membre original de la banda, el cantant Paul Di'Anno, el guitarra Dennis Stratton i el bateria Clive Burr.

Amb l'estatus actual dels Maiden, és difícil imaginar-los tolerant aquesta actitud. Paul Di'Anno diu que, "No recordo al tio assegut amb els peus a sobre la taula, si l'hagués vist, li hauria xafat els morros. El que sí sé és que totes les cançons d'aquest primer disc són acollonantment bones, és una vergonya que la producció sigui una autèntica merda". Una mica exagerat des del meu punt de vista, l'àlbum reflecteix bastant bé la crua energia de la banda en la seva joventut, des del Phantom Of The Opera fins a la dura i comercial Running Free. Però si, clar, la professionalitat i els mitjans dels discos posteriors evidentment no hi son. L'àlbum el signa gairebé tot, Steve Harris, el guitarra Dave Murray firma Charlotte The Harlot, la història del dolor que ha de suportar un tio que surt amb una prostituta, mentre que el nom de Paul Di'Anno apareix al costat del baixista Steve Harris en dos temes, Running Free i Remember Tomorrow. Segons la llegenda, la lletra de Paul Di'Anno del primer tema està inspirada en la seva època d'Skinhead. Però segons diu ell, "Tot això és merda. Un skinhead?, no em feu riure. És una cançó de rebel·lió, és un que et follin, no faré el que em digueu. Faré el que vulgui corrent lliure (I'm Running Free Yeah, I'm Running Free...). És curiós que la lletra parli d'una presó de Los Angeles, no em podia ni imaginar que en el futur acabaria a dins d'una d'elles (Paul Di'Anno va ser arrestat per la policia de Los Angeles al 1991)".

Iron Maiden - Running Free

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=e86ng1MgTJU>

Tot i que Steve Harris sempre ha dit que odia el Punk Rock, és evident l'agressivitat Punk que s'amaga dintre de les cançons del disc, accentuada per la veu de Paul Di'Anno, un tio que apreciava molt aquest gènere rival del Heavy Metal. "Si hi havia algun element Punk a Iron Maiden en aquell moment, probablement vingui per part meva, sobretot a l'escenari. No es pot negar, aquestes cançons són acollonantment ràpides, tot i que també tenen alguns canvis de ritme del Rock Progressiu. Això és el que ens va fer tan únics. M'encanta l'excitació del Punk perquè permet que tothom pugui intentar-ho, no només aquells superdotats per tocar. Els solos de guitarra de mitja hora no m'acaben de convèncer. Alguna cosa ha de ser autèntica, per molt bona o dolenta que sigui".

El segon single, Sanctuary, havia aparegut per primera vegada al recopilatori Metal For Muthas, però el van gravar de nou com a single uns mesos més tard després del llançament de l'àlbum. Aquesta versió de Sanctuary era nova, més ben gravada que la cançó original, i va arribar al número 29 de les llistes del Regne Unit. Sanctuary els va exposar a la seva primera prova de controvèrsia, amb la portada de la mascota Eddie, ganivet en ma damunt del cos sense vida de Margaret Thatcher, presumptament havia estat enxampada arrancant un cartell promocional de Iron Maiden. Thatcher era la primera ministra conservadora de Gran Bretanya en aquell moment, havia rebut el sobrenom de Iron Maiden (Dama De Ferro) per la premsa després de les seves dures negociacions amb la Unió Soviètica. Segons la biografia oficial de la banda escrita per Mick Wall, la imatge de Margaret Thatcher va ser censurada en la majoria dels singles de Sanctuary amb una barra de color negre tapant la cara de la dona assassinada, així s'amagava la seva identitat. Tot i així, va generar molta controvèrsia, proporcionant de pas una publicitat gratuïta per a la banda.

Iron Maiden - Sanctuary

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=j7WAmOyuuCM>

El segon guitarrista Dennis Stratton, en canvi, adorava els solos de guitarra i les immenses possibilitats que podien aportar musicalment. Una nit, quan la resta de la banda havien marxat cap a casa, ell i l'assistent de gravació Martin Levan van afegir capes amb solos de guitarra i veus harmòniques al tema Phantom Of The Opera, a l'estil Bohemian Rhapsody. *"No esperàvem que Rod Smallwood (el mànager) escoltés el que havíem fet, era un desastre, però d'alguna manera ho va escoltar i ens van dir, per començar ja esteu traient això, sembla el maleït Queen. Em vaig adonar de qui manava a la banda i vaig deixar d'intentar presentar cançons"*.

Iron Maiden - Phantom Of The Opera (Live 1980 with Paul Di'anno and Dennis Stratton at The Marquee)

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=iM2Q_8CPLno

Durant la gira de promoció de l'àlbum Iron Maiden (1980) va ser quan van començar els problemes amb Paul Di'Anno, Dennis Stratton ho recorda, *"Paul tenia una petita crisi d'identitat, tan aviat*

cantava com l' Sting de The Police, com portava un barret ?Pork Pie? (símbol del moviment Ska) a l'escenari?. Però Paul ho recorda d'una altra manera, "M'ho passava molt bé fent empenyar a l' Steve Harris i al públic amb tot això, jo era un dels pocs cantants de Heavy Metal que no portava els cabells llargs. Em vestia com em sentia, si hagués volgut portar una túnica i unes sandàlies, ho hauria fet, però mai ho vaig fer!?.

Tot i que la banda havia fet molts concerts preparant el llançament de l'àlbum Iron Maiden, ningú va preveure que aquest debut entraria al número 4 de la llista d'àlbums britànica. Les previsions de la discogràfica EMI eren que potser entraria al Top 10, així que quan es va vendre de la manera que es va vendre, va ser un gran impuls, a més, aconseguir sortir al programa Top Of The Pops encara ho va millorar. El programa es va cancel·lar al 2006, però durant la seva època d'esplendor, una aparició al programa setmanal de televisió de la BBC suposava milions d'espectadors i valia el seu pes en or. En aquella època, al programa rarament apareixien bandes de Heavy Metal i Rock, però quan van convidar a Iron Maiden per fer Running Free al febrer de 1980, es van negar a fer playback tal com exigia Top Of The Pops, insistint a tocar en directe davant d'un públic fan del Pop, desconcertat i incapaç de ballar allò. En certa manera, aquest incident representa l'inici del camí cap a l'estrellat dels Maiden, obstinadament tossuts i concentrats cap a la fama.

Quan va començar la gira, l'abisme entre el cantant i la resta de la banda només va fer que augmentar. Paul Di'Anno es va enemistar amb els caps de cartell, que eren Judas Priest, amenaçant de fer-los volar de l'escenari durant la gira en que obrien per ells. També va intentar cancel·lar una data de la gira Metal For Muthas per un mal de coll. Com que Iron Maiden no volia decepcionar als seus fans, la banda no va cancel·lar el concert, el baixista Steve Harris es va encarregar de la veu principal. Dennis Stratton ho recorda amb tristesa, *"Paul es va quedar al costat de l'escenari mirant-nos amb cara de mala llet, però saps què?, mai més va tornar a provar aquest truc?.*

Women In Uniform, la versió de Maiden del tema de la banda australiana Skyhooks, és el tercer single de la banda, i l'últim en el que apareix el guitarrista Dennis Stratton. Va sortir al mercat el 17 d'octubre de 1980 i no apareix en cap dels àlbums de la banda, però sí al EP en directe Live!! +one (1980), editat inicialment només al Japó. Women In Uniform es convertiria en el primer videoclip de Maiden. Filmat a la sala Rainbow de Londres, és la primera vegada que s'introdueix a la mascota Eddie de manera física. A la portada del single hi ha una imatge de Margaret Thatcher amb un fusell, preparada per atacar a Eddie. Va ser una broma en resposta a la portada del single Sanctuary, que mostrava a Eddie matant a Thatcher.

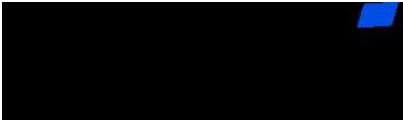
Iron Maiden - Women In Uniform

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=3jkREP29170>

Killers (1981)

L'àlbum de debut Iron Maiden (1980) i The Number Of The Beast (1982) s'emporten la glòria, però l'àlbum Killers (1981) seria el pas clau que els portaria cap a l'estrellat. Iron Maiden al 1981 estava en un punt d'inflexió. El baixista, líder i fundador de la banda Steve Harris s'havia passat cinc anys liderant innumbrables canvis de formació, tocant en incontables ?antros? del Regne Unit i lluitant contra les tendències dominants de l'època, el Punk, el Mod i la New Wave mentre lluitava per muntar una banda que el pogués ajudar a fer realitat el seu somni. Fins i tot després que l'àlbum debut de Iron Maiden entrés directament al número 4 de les llistes del Regne Unit, Steve Harris va haver de reajustar la banda. El guitarrista Dennis Stratton, més gran que la resta de membres, gairebé tenia 30 anys, i tot i que era un fan del Heavy Metal també era un fan d'alternatives més melòdiques (el Soft Rock de The Eagles i 10CC) pels gustos de Steve Harris i el mànager de Maiden, Rod Smallwood que no ho suportaven, a més, els preocupava que de vegades preferís viatjar amb l'equip tècnic del Tour que en el bus de la gira amb els seus companys de banda. El van despatxar i el van substituir per l'amic i antic company banda de Dave Murray, Adrian Smith. Amb Adrian, la seva primera opció, finalment es va comprometre a unir-se a ells, Iron Maiden es proposava convertir-se en la banda de Heavy Metal més gran del món. Dennis Stratton parlava de la seva sortida, *"Quan Rod Smallwood em va citar per dir-me que estava fora de Iron Maiden, no va ser una decisió que ell pogués explicar clarament, excepte per*

dir que, tal i com ell ho veia, no em sentia com un membre de la banda. Aleshores Rod era un mànager jove i relativament inexpert, però sabia que tenia quelcom que seria enorme, així que va embolicar la banda amb cotó per assegurar-se que res sortís malament".

A Adrian Smith ja l'havien convidat a unir-se a Maiden al 1979, però aleshores estava compromès amb la seva banda, Urchin. Un any després, no rebutjaria a Iron Maiden per segona vegada. La seva incorporació va suposar l'arribada de la primera formació realment clàssica de la banda. El nou guitarrista es presentava en societat amb Iron Maiden en un concert a la Brunel University a Uxbridge el 21 de novembre de 1980. Quinze dies després, ell i els seus nous companys, Steve Harris, Dave Murray, Paul Di'Anno i Clive Burr treballaven en el segon disc de Iron Maiden, Killers (1981), un àlbum de transició, però que marcaria el camí cap al futur. No era l'única cara nova. Darrere de la taula de mesclades hi havia Martin Birch, l'il·lustre productor que havia treballat amb Deep Purple, Rainbow, Blue Oyster Cult i altres noms il·lustres dels 70.

Steve Harris més endavant va dir que s'hauria posat en contacte abans amb Martin Birch per produir l'àlbum de debut de Maiden, si no hagués suposat que Martin era un veterà massa important com per tocar les teclades per uns aspirants tan humils. Martin Birch, produiria els àlbums de Maiden fins a la seva jubilació una dècada després, el disc Killers va corregir els problemes de so que havien afectat al debut de la banda.

Per Adrian Smith, nerviós per unir-se a una banda tan consolidada i el compromís de Martin Birch per produir l'àlbum encara el va tensionar més. *"Era genial, però al principi m'intimidava una mica, perquè tenia aquella gran reputació. Es a dir, que gairebé ni podia menjar la setmana abans d'entrar a l'estudi".* No tenia perquè preocupar-se, les seves aportacions i la producció de Martin Birch, encaixaven a la perfecció amb la visió de Harris per la banda. Tot i això, la majoria de les cançons que apareixerien a l'àlbum ja formaven part del setlist de Maiden des del 1976 o 1977. Dues cançons, Innocent Exile i Wrathchild, eren fins i tot més antigues, estaven entre les primeres que Steve Harris havia escrit, cap allà al 1973. Wrathchild havia estat gravada i publicada al disc recopilatori de la discogràfica EMI, Metal For Muthas, del 1980, és per aquest motiu que no apareixeria a l'àlbum de debut, però la nova versió, molt millorada resultaria definitiva i mostraria de què era capaç aquesta nova intenció de la banda.

Iron Maiden - Wrathchild (Live At The Rainbow)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=io4ObwuO24w>

Les clàssiques i bàsiques en directe Another Life i Purgatory (abans titulada Floating, quan sonava molt més Funky) continuen sent exemples del manual de la NWOBHM (Nova Onada Del Heavy Metal Britànic), mentre que Drifter, el tema que durant molt de temps tancava el setlist, és segurament la cançó de Maiden més arrelada als anys 70, un gran riff, tendències Boogie Bluseres i lletra d'adolescent cursi ("Què sents quan m'abrades fort?. Aquesta nit m'arrupiré amb tu").

Iron Maiden - Purgatory

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Dc9eOCG9ib0>

Prodigal Son, és l'única cançó de l'era de Paul Di'Anno que mai es va tocar en directe, mostra uns Maiden en el seu aspecte més experimental, un tema mini èpic de Folk Progressiu suau i semi acústic amb una lletra de tocs ocultistes (?Devil's got a hold of my soul, he's driving me mad?), assenyalant el camí cap al rollo satànic del The Number Of The Beast de 1982. Twilight Zone, un tema auto produït d'amagat per la banda quan Martin Birch no hi era, seria un destrossa cervicals, el crit ascendent amb falset van servir per provar la vàlua de Bruce Dickinson en la seva audició secreta per la banda. Les dues cançons escrites específicament per l'àlbum es troben entre les millors del catàleg de Maiden, Murders In The Rue Morgue, inspirada en el relats de Edgar Allan Poe, i l'homònima Killers, que descriu l'experiència de ser assetjat, perseguit i apunyalat per un boig en el metro. Tal i com Steve Harris esperava, Martin Birch va capturar i plasmar amb èxit l'energia, l'emoció i la química de la formació, dotant a Iron Maiden del so de les grans bandes que el baixista sempre havia somiat. La parella de guitarres, Adrian Smith i Dave Murray van trobar el

seu lloc a l'instant, la veu de Paul Di'Anno desbordava actitud i personalitat, i l'àlbum es definia tant pel ritme de la bateria de Clive Burr com pel baix desenfrenat de Steve Harris. Però no tothom estava tan impressionat amb l'àlbum quan es va publicar el 3 de febrer de 1981. El setmanari musical britànic Sounds va puntuar al Killers tal sols amb una escandalosa estrella, un càstig sorprenent, i el crític Robbi Miller el va declarar "més un fracàs que un èxit". Steve Harris va assenyalar que Miller havia sortit amb Paul Di'Anno i aquest l'havia deixat poc abans, tot i que va admetre que les primeres còpies de promoció es van enviar amb una mescla no tant bona com la definitiva.

La decepció vindria en la posició inicial de l'àlbum a les llistes de vendes. Mentre que l'àlbum debut havia arribat al número 4 al Regne Unit, el Killers es va quedar en un ?decebedor? número 12, el lloc més baix per a un nou àlbum d'estudi de Iron Maiden fins al Virtual XI de 1998 (el segon i últim amb Blaze Bayley de cantant). Més de 30 anys després, el mateix Paul Di'Anno li clavaria una ganivetada al disc. *"No m'agrada el Killers, crec que no està a l'alçada del primer disc. No em pregunteu per què. Tots vam treballar com bojos, però no tenia la màgia del primer?".* L'opinió de Di'Anno podria estar influenciada pel fet que Killers va ser l'últim disc que va gravar amb Iron Maiden. Avui dia, Killers ocupa un lloc únic dintre dels cànons de Iron Maiden. Es tracta, de manual, d'un segon àlbum difícil, estimat pels entesos, però no tant venerat com el primer. Tot i així, si es pot qualificar de decepció, només és en comparació amb els que vindrien després. Pels mateixos Maiden, representa la transició més dramàtica de la seva il·lustre carrera i un pas clau cap al que va venir després.

L'abús de l'alcohol, les drogues i l'estil de vida de Paul Di'anno va començar a posar en compromís a la banda en la gira promocional de l'àlbum Killers, a la tardor de 1981, Steve Harris no estava disposat a consentir-ho i al setembre, Paul Di'anno estava fora. *"A l'època del Killers, la banda s'estava tornant una mica més tècnica, això suposava un desavantatge per mi. Creia que les cançons no tenien la mateixa agressivitat i vaig començar a perdre interès. Sentia que podia estar enganyant als fans expressant els meus dubtes, de manera que no vaig dir res, però tot va arribar fins al punt en què molestava a Steve Harris. No els culpo per desfer-se de mi, Òbviament, Iron Maiden era el bebè de Harris, però m'hagués agradat poder contribuir més. Al cap d'un temps, això em va desanimar. Al final, ja no podia donar el 100% a Maiden i no era just ni per la banda, ni pels fans ni per mi. Els dos àlbums que vaig fer amb Iron Maiden van ser fonamentals per al gènere. Més endavant, quan vaig conèixer a Metallica, Pantera i Sepultura i em van dir que aquells discos van ser el motiu que els va fer entrar a la música, em vaig sentir increïblement orgullós".*

Quatre dècades després, ni Paul Di'anno ni Dennis Stratton tenen rancúnia i tots dos van continuar la seva carrera professional. Segueixen estant orgullosos de les seves contribucions al llegat de Iron Maiden. Dennis Stratton ho veu així, *"Segur que han pogut cometre alguns errors pel camí, però Steve Harris mai va canviar la seva visió de la banda. Deixar que Adrian Smith i Bruce Dickinson s'involucressin més amb la composició els ha fet més consistents. Steve Harris és un magnífic líder de la banda i un brillant compositor".*

El substitut de Paul Di'Anno seria, per descomptat, Bruce Dickinson, ex cantant de Samson, amb els cabells llargs, vestit de cuir, igual d'ambició, preparat, disposat i capaç de portar-los al següent nivell i més enllà. La seva arribada pel tercer àlbum de la banda, The Number Of The Beast (1982), marcaria l'inici del que sens dubte seria el capítol més brillant de Iron Maiden, una època que els va veure transformar-se de decidits i valents nous, en una força a tenir en compte.

Pep Saña Vaig néixer el mateix any que els Rolling Stones a Vilada, i ara ja n'he viscut més a Berga. Vaig créixer escoltant els Déus del rock dels 70's (els peluts, com deia el meu pare) i aquell "microbi" encara és a la meva sang. Sóc mestre industrial tèxtil, tot i que vaig canviar la Fàbrica per la ja desapareguda botiga de discs i pel·lícules Born 12.